

ΜΑΙΟΣ ΚΑΙ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ

Ὁ κύριος Παπαθεοδωρακόπουλος, καθηγητὴς τῶν ἐλληνικῶν, περιφέρεται ἐν τῷ δωματίῳ του ἄγριος ὡς λέων ἐν κλωβῷ. Τρίβει τὴν κεφαλὴν του, περνατῇ βλοσυρῶς πρὸς τὴν ὀροφὴν, δάκνει τὸν δάκτυλόν του. Ὁ κύριος καθηγητὴς συντάσσει λόγον διὰ τὰς ἐξετάσεις!

Ἄλλ' αἱ ιδέαι ὡς νὰ φοβῶνται τὸ ἐξηγριωμένον ἡθὸς του, τὴν ἀπλυσίαν του γενειάδα, τὴν ἀκτένιστόν του κόμην, εἰς ψυχρὰς ἄλλως σχέσεις εὐρισκόμεναι πάντοτε με αὐτόν, φεύγουσι μακρὰν τοῦ δωματίου τοῦ κυρίου καθηγητοῦ, ὅπως πάντα τὰ θηλυκὰ γένους ἀντικείμενα.

Μάτην ὁ δύστηνος Παπαθεοδωρακόπουλος ἔχει ἐπὶ τῆς τραπέζης του τὸν Ὁμηρον, τὸν Πλάτωνα, καὶ τὸν Δημοσθένη· ματαίως ἀναμένει φωνὴν τινὰ ἀπὸ τῆς ἀρχαιότητος· διότι ὁ κύριος Παπαθεοδωρακόπουλος μόνον τὴν ἀρχαιότητα λατρεύει, περιφρονεῖ δὲ δι' ὅλης τῆς δυνάμεώς του—δυνάμεως ἄγνωστος πόσων ἱππῶν—τὴν νεότητά καὶ ἂν ἔχη μεταξίνην τὴν ἐπιδερμίδα, τακερὰ τὰ βλέμματα, κεράσινα τὰ χεῖλη καὶ προκλητικὸν τὸ στῆθος.

Ὁ κύριος καθηγητὴς συντάσσει τὸν λόγον του! στρήφει τὸν μύστακά του, μαδᾷ τὰς τρίχας τοῦ γενείου του, καὶ διασκελίζει φοβερὸς τὸ δωμάτιόν του. Ὡς ιδέαι πόσον καλὰ κάμνετε καὶ φεύγετε, ἂν σὰς συλλάβῃ, ταλαίπωροι τί θὰ πάθετε!

Εἶνε καὶ τόση ζέστη! ὁ ἀὴρ φλέγει ὡς πεφυρακτωμένος· κάτω τοῦ παραθύρου του τὰ δένδρα φαίνονται κονιοσκεπῇ· οἱ τέττιγες ψάλλουσι τὸ ὄξύ των ἄσμα ὑπὸ τὰ ἀκίνητα φυλλώματα. Ὡ! τί ζέστη! πῶς νὰ ἔλθουν αἱ ιδέαι; μήπως ἔχουν ἀλεξήλιον διὰ νὰ προφυλαχθῶσι καθ' ὁδὸν ἀπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου;

Ἀἰφνης ὁ κύριος καθηγητὴς ῥίγει· Πέραν ἐκεῖ, πρὸς τὸν λόφον, διακρίνεται μικρὸν καταπράσινον δάσος, τὸ ὁποῖον, λέγεις, ὅτι τῷ κάμνει νεῦμα, ὅτι τῷ λέγει:

— Ἐδῶ, κύριε καθηγητά, ἔλθέ νὰ συντάξῃς τὸν λόγον σου. Ἐλθέ ὑπὸ τὴν δρόσον τῶν δένδρων μου, νὰ ἐμπνευσθῇς ὑπὸ τοῦ ψιθύρου τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα σείει ἡρέμα ἢ διαπνέουσα αὖρα. Ἐλθέ, κύριε καθηγητά, ὦ κύριε καθηγητά, ἔλθέ!...

Ὁ κύριος καθηγητὴς φορεῖ ἐν ἀκαρεῖ τὸν πῖλον του καὶ τρέχει νὰ συντάξῃ τὸν λόγον του ὑπὸ τὸ καταπράσινον μικρὸν δάσος.

Ἐκεῖ κελαδοῦσι πτηνὰ ἐπὶ τῶν δένδρων, θάλλουσιν ἱα, καὶ κρυσταλλώδη ρυάκια ρέουσιν ὑπὸ τὴν χλόην. Ταῦτα πάντα ἅμα εἶδον τὸν κύριον καθηγητὴν μετὰ τὸν ὑψηλὸν πῖλον καὶ τὸν μακρὸν ἐπενδύτην ἐφοβήθησαν· τὰ πτηνὰ ἐξάρωσαν ἐπὶ τῶν κλαδῶν καὶ ἔπαυσαν τὸ κελαδισμὸν τῶν ρυάκια δὲν ἐτόλμησαν πλέον νὰ κελαρύσωσιν, τὰ ἱα ἐκρύφθησαν ὑπὸ τὴν χλόην.

Πάντα ταῦτα δὲν ἔχουσιν ἰδῆ ποτὲ καθηγητὴν καὶ μετὰ φωνὴν χαμηλὴν ἐρωτοῦν: «Ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος, ὁ ὁποῖος κρατεῖ τρία τέσσαρα ὀγκώδη βιβλία ὑπὸ τὴν μασχάλην του καὶ βλέπει τριγύρω του ὡς νὰ περιμένη κάποιον ποῦ δὲν ἔρχεται;»

Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξὺ ὁ κύριος καθηγητὴς γοητευθεὶς ἐκ τῆς σιγῆς καὶ τῆς δρόσου τοῦ δάσους, ἐκβάλλει τὸν ὑψηλὸν του πῖλον, ξεκουμπώνει τὸ γέλεκον του, καὶ κάθεται ἐπὶ τῆς χλόης, πρὸς τὸν κορμὸν ἐνὸς δένδρου· ἔπειτα ἀνοίγει τὸν Ὁμηρον, τὸν Πλάτωνα, καὶ τὸν Δημοσθέ-

νη, ἐξάγει ἀπὸ τὸ θυλάκιόν του δεσμίδα γραφικοῦ χαρτοῦ καὶ μολυβδοκόνδυλον, καὶ περιμένει τὴν ἐμπνευσιν.

— Ποιητὴς θὰ εἶνε! λέγει εἰς κόσσυφος.

— Ἄ μπᾶ! ἀποκρίνεται εἰς σπῖνος· δὲν βλέπεις ποῦ ἔχει ψηλὸ καπέλο; εἰ ποιητὴς δὲν σκεπάζουν μετὰ τὴν πολυτέλειαν τὰς ιδέας τῶν μου φαίνεται πῶς θὰ εἶνε εἰρηνοδίκης.

— Οὔτε ποιητὴς οὔτε εἰρηνοδίκης εἶνε, ἀπαντᾷ μία ἀηδὼν, ἣτις ἄλλοτε εἶχε κελαδῆσιν εἰς τὸν κῆπον τοῦ γυμνασίου. Ἐγὼ νὰ σὰς εἰπῶ τί εἶνε. Εἶνε καθηγητὴς!

Καὶ ὅλον τὸ δάσος ψιθυρίζει: καθηγητὴς! καθηγητὴς!

— Καλὲ τί φαλακρὸς ποῦ εἶνε! ἀναφωνεῖ μία κίσσα.

— Μὴν εἶνε κακὸς; ἐρωτοῦν ὅλα τὰ πτηνὰ ἀνησυχῶς.

— Καθόλου! ἀπαντᾷ ἡ ἀηδὼν.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐβεβαιώθησαν ὅτι δὲν ἦτο κακὸς, τὰ πτηνὰ ἀρχίζουν νὰ κελαδῶσι, τὰ ρυάκια νὰ τρέχωσι, τὰ ἱα νὰ εὐωδιάζωσιν, ὡς νὰ μὴ ἦτο ἐκεῖ ὁ κύριος καθηγητὴς.

Ὁ κ. Παπαθεοδωρακόπουλος ἀτάραχος ἐν μέσῳ τόσο θορύβου ἐπιλαλεῖται τὴν Μοῦσαν τῶν λόγων, τῶν ἐξετάσεων, καὶ μετὰ τὸ μολυβδοκόνδυλον σημειώνει ἤδη πυρετωδῶς ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ τὴν πρώτην φράσιν τοῦ περιφήμου λόγου:

«Ἐλεύσεται ποτ' ἡμᾶρ...

Ἄλλ' αἰφνης καγχασμὸς τὸν διακόπτει. Ὁ κύριος καθηγητὴς στρέφεται ἐξάλλος ἐκ τῆς ὀργῆς καὶ βλέπει ἕνα δρυκολάπτην, ὅστις καθήμενος ἐπὶ τοῦ ὑψηλοῦ τοῦ πῖλου τὸν παρατηρεῖ γελῶν. Ὁ κύριος καθηγητὴς θέλει νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν λόγον του, ἀλλ' ὁ δρυκολάπτης τὸν διακόπτει καὶ πάλιν, καὶ τῷ φωνάζει:

— Καλὲ δὲν βαρεῖσαι;

— Πῶς δὲν βαρεῖσμαι; ὠρύεται μανιώδης ὁ κύριος καθηγητὴς καὶ ἀποδιώκει τὸν ἀναισχυντον δρυκολάπτην.

Ὁ κύριος Παπαθεοδωρακόπουλος ἐξακολουθεῖ «Ἐλεύσεται ποτ' ἡμᾶρ...

Ἀλλὰ τότε τὰ ἱα ὑψοῦσιν ἀπὸ τῆς χλόης τὴν κεφαλὴν των καὶ τῷ λέγουσι:

— Εἶδες πόσον ὠραῖα εὐωδιάζομεν;

Τὰ ρυάκια κελαρύζουσι μετὰ θείαν μουσικὴν διὰ μέσου τῆς πρασινάδας, καὶ ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, ἐν τῷ σκιερῷ φυλλώματι ὁ ἀπαράμιλλος μουσικὸς θίασος κελαδεῖ τὰ περιπαθέστατα ἄσματά του. Νομίζει τις ὅτι ὅλον τὸ δάσος συνωμοτεῖ διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν κ. Παπαθεοδωρακόπουλον νὰ συντάξῃ τὸν λόγον του.

Ὡ! ἀληθῶς ὅλον τὸ δάσος συνωμοτεῖ καὶ ἡ συνωμοσία φεῦ! ἐπιτυγχάνει!... Ὁ κύριος καθηγητὴς μεθυσθεὶς ἐκ τῆς εὐωδίας, ἐκ τῆς μουσικῆς, ματαίως ἀγωνίζεται ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν πρωτοφανῆ μαγείαν ἣτις τὸν κυριεύει.

Ὁ κύριος Παπαθεοδωρακόπουλος, ἐκβάλλει τὸν ἐπενδύτην του, ἐξαπλοῦται ἐπὶ τῆς χλόης, ψελλίζει ἀκόμη «Ἐλεύσεται ποτ' ἡμᾶρ... Ἐλεύσεται ποτ'... Ἐλεύσεται... καὶ ἔπειτα;... ὦ Μοῦσα τῶν λόγων τῶν ἐξετάσεων κάλυψον ἐξ αἰσχύους τὴν μορφήν σου!...

Ἄν τις διήρχετο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐκ τοῦ μικροῦ καταπράσινου δάσους, θὰ εἶδεπε θέαμα τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐλησμόνει εἰς τὴν ζωὴν του· θὰ εἶδεπε τὸν κύριον Παπαθεοδωρακόπουλον, ἐξηπλωμένον πρηνῆ ἐπὶ τῆς χλόης, μετὰ τὰ ἐνδύματα ἐν ἀταξίᾳ, μασσῶντα ἱα καὶ γράφοντα... στίχους!...

Τὸ «Ἐλεύσεται ποτ' ἡμᾶρ» ὅμως ἔμεινεν μετὰ μικρὰς παραλλαγῆς καὶ ἔπρεπε νὰ μείνῃ τῷ ἐστοίχισε τόσον κόπον!...

Τὰ πτηνὰ κύπτουσι ἀπὸ τοὺς κλάδους των, τὰ ἱα ση-

κόνονται ἐπὶ τῶν καυλῶν των διὰ νὰ ἰδῶσι τοὺς στίχους τοῦ κυρίου καθηγητοῦ... καὶ ἰδοὺ τί βλέπουν...

Ἐλεύσεται ποθ' ἡ Μαρία
Καὶ λέξει τῷ καθηγητῇ
—Εἶνε ψυχρὰ ἡ σὴ καρδία
ὦ, δὲν ἠγάσθης, διατί;

—Ἠγάπησα τὴν μετοχὴν
Μετὰ τοῦ ἐπιρρήματος
—Μ' αὐτὰ ἐπλήρουν τὴν ψυχὴν
Ἀντὶ παντὸς αἰσθήματος;

—Ἐκ πάντων, γύναι, τῶν θηλέων
Τὰς Μούσας ἔχω ἀγαπήσει
—Καὶ δὲν τὰς ἐβαρύνθης πλέον...
Τὰς ἔχεις καὶ ποτε φιλήσῃ;

—ὦ γύναι!... —ὦ καθηγητά!...
—Μὲ διαφθείρεις!... —Ἀς ε' αὐτὰ!...

Δίχην Βακχίδος ἐφορμῇ
ἢ γόησσα, ἢ ἐρωτύλῃ
κ' ἐπὶ τὰ χεῖλῃ τὰ ἐμὰ
κολλᾷ τὰ φλογερά της χεῖλῃ...

ὦ ἡδονὴ παραδεισία!
ὦ φίλον ἦτορ, ὦ Μαρία!..!

ὦ Κόρτε φύγε ἀπ' ἐμπρὸς μου
μετὰ τῶν φορτικῶν κανόνων!..
Θὰ ζῶ μετὰ τοῦ ἐρωτός μου
Εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων!
Ἀμήν.

ΠΕΡ-ΑΣΤΙΚΟΣ

ΑΠΑΝΘΙΣΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΤΥΠΟΥ

Ἐκ νεκρολογίας δημοσιευθείσης εἰς τὴν Ἱριδα Βουκουρεστίου:

«Ὁ γνωστὸς τοῖς πᾶσιν ἱατρὸς Σ. Σ. ἀπεβίωσε προχθές, τὴν 6 τοῦ παρόντος ἐν τῇ ἀμπέλῳ του. Ἱατρὸς ἀριστος, ἀλλὰ λίαν ἰδιότροπος. Ἐν ταῖς ἱατρικαῖς ἐπισκέψεσιν αὐτοῦ ἦτο ἀμείλικτος πρὸς τοὺς πλουσίους ἐκ τῶν Γ... παθῶν, λίαν δ' ἐπιεικής πρὸς τοὺς πτωχοὺς».

*

Ἐκ τοῦ Φαροῦ τῆς Σύρου:

«Διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν οἰκονομικὴν κατὰστασιν ἔθνους τινός, εἶνε ἀνάγκη νὰ μελετήσωμεν τοὺς ἐκλογικοὺς καταλόγους...»

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

«Ἐν Ρώμῃ κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον ἐωρτάζετο ὁ Μαϊουμάς, ἡ ἐορτὴ ἐτελεῖτο πρὸς τιμὴν τῆς Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Διονυσίου, ἦτο δὲ πολυήμερος καὶ πολυδάπανος, καὶ ἐξόχως ὀργιαστικὴ, εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὥστε ἀπηγορεύθη ὑπὸ τε τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς πολιτείας, ἡ δὲ ἐν Τρούλλῳ Σύνοδος, δι' ἀφορισμοῦ κατήγγειλε τὰς τοῦ Μαϊουμάς ἐορτάς, καὶ ἔκτοτε δὲν γίνονται πλέον γάμοι τὸν Μαῖον, οἱ λαοὶ ὁμῶς εἰς ἀνάμνησιν τῶν ὀργιαστικῶν ἐορτῶν τοῦ

Μαϊουμάς ἀνηγόρευσαν τὴν ἐορτὴν τῆς πρωτομαγίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν «τὰ πιάση τὸν Μαῖ».

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

«Καὶ ἐν Ἀθήναις τὸ πάλαι ὁ μῆν Μάιος ὅστις ὀνομάζετο *Θαργηλιών*, ἐωρτάζετο ὡς ἐξῆς. Τὴν πρώτην ἡμέραν τοῦ μηνὸς οἱ Ἀθηναῖοι ἐθυσίαζον δύο ἀνθρώπους, γυναῖκα καὶ ἄνδρα πιθανῶς».

*

Ἐκ τοῦ αὐτοῦ:

«Ἐπιβάντες τὴν πρωΐαν τῆς Παρασκευῆς, πρώτης Μαΐου, αὐτὸς τε καὶ οἱ κ. κ. καθηγηταὶ καὶ ὅλοι σχεδὸν οἱ μαθηταὶ τῶν γυμνασιακῶν τάξεων μετέβησαν εἰς *Δήλιας* ὅπου ἐώρτασαν τὴν πρωτομαγίαν, ἐπεξεργασθέντες καὶ θαυμάσαντες συνάμα τὰ σωζόμενα εἰρεῖπια τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος, τοῦ θεάτρου καὶ τῶν ἄλλων μνημείων, ἐκεῖ».

*

Ἐκ τῆς Πάλης τῆς Σπάρτης:

«Ἐφέτος ἡ ἀνθησις τῶν πορτοκαλλεῶν καὶ λεμονεῶν δεικνύται λίαν ἀκμαία παρέχουσα μεγίστην ἀρωματικὴν καὶ οἶνει μεθυστικὴν ὁσμὴν ὡς ἐκ τῆς εὐωδείας».

*

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ἦδη ἤρξατο πυρετωδῶς ἐνεργουμένη ἡ καθαριότης τῆς πόλεως, ἐν ἣ δὲν εἶνε ὑπερβολὴ ἐὰν εἰπωμεν, ὅτι ἐχρονολογοῦντο πρὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ἀκαθαρσίαι παντοῖαι ἐπέχουσιν τόπον οἶνει μεταλλεῖου ἀνεκμεταλλεύτου, καὶ ἵνα μὴ καταλήξωμεν εἰς τὴν κακέμψατον ῥῆσιν «κόπος Αὐγείου». Ἐφ' ᾧ ἀνακράζομεν, ἤδη Βασιλεῖς καὶ καθαριότης».

*

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Τὸ πολιτικὸν βαρόμετρον τῆς Εὐρώπης διατηρεῖ εἰς ἔνοπλον ἔκτοτε οὐδετερότητα πάντα τὰ μεγάλα καὶ ἰσχυρὰ κράτη διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων».

*

Ἐκ τῆς αὐτῆς:

«Ὁ χρόνος δείξει, ἐὰν κατὰ τὰς ἡμέρας ἡμῶν παραστώμεν μάρτυρες τρομεροῦ τινος ἡφαιστίου πολεμικοῦ, ὅπερ ἴσως ν' ἀπισθεῖται, καὶ ἡ διαφορὰ τῶν ἐθνῶν ἐλύετο δι' ἐνός οἶνει Ἀμφικτυονικοῦ Συνεδρίου. Ἀλλ' ἴσως καὶ ὁ πόλεμος θεωρεῖται ἐνίοτε ἀναγκαῖον κακὸν καὶ ὠφέλιμον ὑπὸ πολλὰς διαστάσεις, αἵτινες κεκήρυνται ὑπὸ τῆς θείας προνοίας».

Ραινεουχίτη

